

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Αὐγούστου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 34

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ.
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 257]

Ἄ'Επανελάβον τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶνα. (ἴδε σελ. 266).

— Εἶνε ὁμως ἀπορίας ἄξιον πῶς δὲν μαντεύει τίποτε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶνε τὸ θῦμα αὐτῆς τῆς προδοσίας, καὶ δὲν καταλαμβάνει ὅτι ἡ ἀξιοθαύμαστος σύμπτωσης ὅτι συμφωνοῦν αἱ ἰδέαι καὶ αἱ γινῶμαι των δὲν εἶνε πρᾶγμα τυχαῖον, ἀλλὰ μελετημένον. Ἄν με πληροφορήσουν, παραδείγματός χάριν, ὅτι τὸ πρῶτ' εἶπες ὅτι τὸ κρέας με τὰ ραδίκια εἶνε φαγητὸν ἀξιόλογον, σ' ἐρωτῶ, ποῖαν ἀξίαν θὰ ἔχῃ ὁ λόγος μου, ἂν σου εἴπω ἀπόψε αὐ π ο θ έ τ ω ὅτι σ' ἀρέσει τὸ κρέας με τὰ ραδίκια;

Καὶ ἀποβλέψαντες πρὸς ἀλλήλους ἀνεκάγχασαν χλευαστικῶς.

Ἡ Πετρίνα, ἂν εἶχε χρεῖαν τεκμηρίου τινὸς ἵνα μαντεύσῃ τὰ ἀποσιωπώμενα ὀνόματα, ἡ λέξις ὁ π ο θ έ τ ω ἦτο ἀρχοῦσα· ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ' ἀρχῆς καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὴν λέξιν ὁ π ο θ έ τ ω, ἐνόησεν ὅτι ὁ μὲν ὠφελούμενος ἐκ τῆς κατασκοπίας ἦτο ὁ Ταλουέλ, τὸ δὲ θῦμα ἦτο ὁ κ. Βουλφράν.

«Καὶ τί εὐχαρίστησιν εὐρίσκει εἰς ὅλα αὐτά; ἠρώτησεν ὁ Μομπλές.

— Πῶς τί εὐχαρίστησιν! Ἡ εἶνε τις φθονερός ἢ δὲν εἶνε, ὥσαύτως ἢ εἶνε φιλόδοξος ἢ δὲν εἶνε. Λοιπὸν συμπέπει ὅτι εἶνε φθονερός καὶ ἐτι μᾶλλον φιλόδοξος. Ἐκ τοῦ μηδενός, δῆλα δὴ ἀπὸ

ἀπὸ ἀπλοῦς ἐργάτης, γίνεται δεύτερος εἰς βιομηχανικὸν οἶκον ὁ ὁποῖος εἶνε μεταξὺ τῶν πρώτων τοῦ τόπου καὶ ἔχει κέρδη περισσότερα τῶν δώδεκα ἑκατομμυρίων φράγκων, καὶ τοῦ ἤλθε φιλοδοξία νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν δευτέραν σειρὰν εἰς τὴν πρώτην τάχα δὲν ὑπάρχουν παραδείγματα ὅτι ἐγίνε τοιοῦτον, καὶ δὲν εἶδομεν ἀπλοῦς ἐμποροῦκαλλήλους νὰ διαθέχωνται ἱδρυτὰς σημαντικῶν ἐμπορικῶν οἰκῶν; Ὅταν εἶδαν ὅτι αἱ περιστάσεις, τὰ οἰκογενειακά δυστυχήματα, ἡ ἀσθένεια εἰμπορῶν σήμερον αὐριοι νὰ καταστήσουν τὸν διευθυντὴν ἀνίκανον νὰ διευθύνῃ, διευθετοῦν τὰ πράγματα οὕτω πως, ὥστε νὰ φαίνωνται αὐτοὶ ἀπαραίτητοι, ὅτι ἂν λείψουν αὐτοί, τὸ

Τὴν ἐσπέραν κατὰ τὸ δεῖπνον ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ἐπαυελήθη.

«Τί ἔτρεξεν εἰς τὸ Σαμπιπὼ μὲ τὸν Πέτρον;» ἠρώτησαν τὴν Πετρίναν ὁ Φαβρὴς καὶ ὁ Μομπλές· διότι ἦτο ἤδη πασίγνωστον ὅτι αὐτὴ εἶχεν ἐπαναφέρει τὸν κ. Βουλφράν. Ἐπανελάβε λοιπὸν ὅσα εἶπε καὶ πρὸς τὸν Ταλουέλ, ἐκεῖνοι δὲ ἐδήλωσαν ὅτι ὁ μέθυσος ἔλαβε τὰ ἐπιχειρὰ τῆς κακίας του.

— Θαῦμα πῶς δὲν τον ἄναποδογύρισε δέκα φορές τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Φαβρὴς. Ἀπὸ καιρὸν αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πάρῃ τὰ βρεγμένα του.

— Καὶ θὰ τα εἶχε πάρῃ, ἂν δὲν εἶχε κάποιαν ὑποστήριξιν. . . . εἶπεν ὁ Μομπλές.

Ἡ Πετρίνα ἐγίνεν ὅλη ὥρα ἀλλὰ προσεπάθει νὰ μὴ φανῇ ὅτι κρίνει ἀξιόους προσοχῆς τοὺς λόγους τούτους.

«Καὶ τὴν ἐπλήρωνεν αὐτὴν τὴν ὑποστήριξιν.

— Καὶ εἰμποροῦσε νὰ κάμῃ ἀλλέως;

— Θὰ ἤμποροῦσε ἂν ἤθελε δεῖξῃ ὀλίγην θέλησιν.

Ὅταν βαδίζῃ τις τὴν εὐθείαν, ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ εἰς ὅποιανδήποτε πίεσιν.

— Τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν αὐτὸς ἐθεώρει ὡς διάβολον.

— Καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν τον ἐνίσχυσαν εἰς τὸ ἐλάττωμά του ἀντὶ νὰ τον καταστήσουν προσεκτικὸν ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ χάσῃ τὴν θέσιν του;

— Φαντάζομαι πόσον θὰ ἐστραβομούριασε μία ψυχὴ ὅταν δὲν τον εἶδε νὰ γυρίσῃ ἤθελα νὰ ἤμουν ἐκεῖ.

— Θὰ τα καταφέρουν νὰ βάλουν εἰς τὴν θέσιν του ἄλλον ὁ ὁποῖος νὰ κατασκοπεύῃ καὶ νὰ προδίδῃ καὶ αὐτὸς τόσον καλὰ ὥσον καὶ ὁ ἄλλος.

πάν θα καταστραφῇ καὶ ὅτι αὐτοὶ μόνοι εἶνε ἱκανοὶ νὰ ῥορτωθοῦν τὸ βαρύτατον φορτίον τῆς διευσύνσεως. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ των ἡ ἀρίστη μέθοδος εἶνε νὰ κερδίσουν τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐλπίζουν νὰ διαδεχθῶν, ἀποδεικνύοντες εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ ὅτι ἔχουν ἐκτακτὸν ἱκανότητά, εὐφυΐαν, καὶ εἰδικότητα. Δι' αὐτὸ εἶνε ἡναγκασμένοι νὰ μανθάνουν ἀπὸ πρὶν τι εἶπεν ὁ προϊστάμενος, τί ἔκαμε, τί σκέπτεται, ὥστε νὰ εἶνε πάντοτε σύμφωνοι με αὐτὸν καὶ μάλιστα νὰ φαίνωνται ὅτι τον προλαμβάνουν, ὥστε, ὅταν λέγουν : « Ὑποθέτω ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ φάγετε κρέας μὲ ραδίκια » ἐκεῖνος νὰ ἀποκρίνεται κατ' ἀνάγκην « Ἀκριβῶς ».

Καὶ ἐκ δευτέρου ἀνεκάγχασαν. Μόνον δὲ ὅτε ἦλθεν ἡ Ζηνοβία νὰ ἀλλάξῃ τὰ πινακία χάριν τῶν ἐπιδορπίων, ἐσιώπησαν φρονίμως ποιοῦντες. Ἀλλ' ὅτε ἐξῆλθεν, ἐπανελάβον τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν ὡς μὴ παραδεχόμενοι ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη, ἡ σιωπηλὴ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς, ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ τίς ἐννοία ὑπεκρύπτετο ὑπὸ τὴν ἐπίτηδες συγχευμένην καὶ περιπεπλεγμένην συνδιάλεξιν αὐτῶν.

« Καὶ ἂν ὁ ἄφαντος ἐμφανισθῇ ; εἶπεν ὁ Μομπλές. »

— Αὐτὸ δὰ πρέπει νὰ εὐχωνται ὅλοι. Ἀλλὰ ἂν δὲν ξαναφανῇ, θὰ εἴπῃ ὅτι ἔχει λόγους σπουδαίους, ἴσως ἀπέθανε.

— Ἀδιαφοροῦν, τοιαύτη ὅμως φιλοδοξία εἶνε πρᾶγμα ἀνήκουστον, ὅταν τον εἰξεύρωμεν τί εἶνε αὐτὸς καὶ τί εἶνε ὁ οἶκος τὸν ὁποῖον θέλει νὰ ἰδιοποιηθῇ.

— Ἐὰν ὁ φιλόδοξος ὑπελόγιζε καλῶς πόση ἀπόστασις τον χωρίζει ἀπὸ τὸ παρούμενον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν θὰ ἐπεχειρεῖ. Ὅπως δὴποτε πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ λεγόμενος εἶνε πολὺ ἰσχυρότερος ἀφ' ὅ, τι φαντάζεσαι, ἂν συγκρίνωμεν τὸ πόθεν ἐξεκίνησε καὶ ποῦ ἔφθασε.

— Δὲν εἶνε αὐτὸς βέβαια ἡ αἰτία ὅπου ἐξηφανίσθη ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου σκοπεύει νὰ λάβῃ τὴν θέσιν.

— Τίς οἶδεν ἐὰν δὲν συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ προκληθῇ ἡ ἐξαφάνισις ἢ καὶ νὰ παραταθῇ ;

— Λές ;

— Ἡμεῖς δὲν ἤμεθα ἐδῶ, ὥστε δὲν εἰξεύρωμεν τί συνέβη· ἀλλὰ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν χαρακτῆρα τοῦ λεγόμενου, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν μετὰ πάσης πιθανότητος ὅτι τὸσον σπουδαῖον γεγονός δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συμβῇ, ἂν αὐτὸς δὲν εἶχεν ἐργασθῇ νὰ δηλητηριάσῃ τὰ πράγματα ὥστε νὰ τα καταφέρῃ πρὸς ὄφελός του.

— Δὲν το εἶχα σκεφθῇ αὐτό, κύταξε, κύταξε.

— Σκέψου το καὶ φαντάσου πῶς θὰ ἐφέρθη ὅταν εἶδε πόσον σπουδαίαν δυνάμιν τοῦ ἐδίδεν αὐτῇ ἡ ἐξαφάνισις.

— Εἶνε βέβαιον ὅτι εὐθὺς τότε ἡδύνατο καὶ νὰ μὴ προῖδῃ ὅτι ἄλλοι θὰ ἐλάμβανον τὴν θέσιν τοῦ ἀφανισθέντος· ἀλλὰ τώρα πλέον ἡ θέσις εἶνε κατελιγμένη, καὶ τί δύναται νὰ ἐλπίζῃ πλέον ;

— Τουλάχιστον ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶνε τὸσον στερεὰ ὅσον φαίνονται. Καὶ πράγματι σὺ πῶς τα βλέπεις ;

— Εἰρῶ κ' ἐγώ ;
— Ἐγὼ ὅταν ἦλθα ἐδῶ ἔλεγα ὅτι ἦσαν· ἀλλ' ἐνόησα, ἀπὸ πολλὰ ἀσήμαντα γεγονότα, τὰ ὅποια καὶ σὺ θὰ παρετήρησες, ὅτι βυρσοδομοῦνται πολλὰ ἐδῶ μέσα. Θὰ κατορθώσουν τὸν σκοπὸν των ; Θὰ ἀπαυδῇσουν ; Θὰ κατορθώσουν νὰ τους δώσουν δρόμον ; Κύριος οἶδε.

— Νὰ τους δώσουν δρόμον ! Τί λέγεις ;

— Ἐὰν δὲν ἔχουν τὸν νοῦν των, βεβαίως θὰ τὴν πάθουν, καὶ μάλιστα ἐὰν περιπέσουν εἰς σφάλματα, καὶ τίς δὲν περιπίπτει, τότε δὲ ἴσα ἴσα ἀφ' οὗ εἶνε πανίσχυρος καὶ ἔχει λόγους νὰ θεωρῇ τὸ μέλλον ἐξησθελισμένον, δὲν λέγω ὅτι δὲν θὰ γίνωμεν θεαταὶ σπουδαίων μεταβολῶν.

— Εἰξεύρεις ὅτι αἱ μεταβολαὶ δὲν με ὠφελοῦν ἐμέ.

— Μήπως ἐγὼ θὰ ὠφελθῶ περισσότερο ; ἀλλ' ἔχομεν καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐμποδίσωμεν τὰ πράγματα ; Ἐγὼ εἶμαι οὐδέτερος, καθ' ὅσον μάλιστα συμπάθω τὸν ἐπιβουλεύομενον τὸν ὁποῖον θέλουν νὰ κληρονομήσουν, ἔχοντες τὰς ἐλπίδας των εἰς ἀσθένειαν, ἡ ὅποια, ὡς ἐλπίζουν, θὰ τον στείλῃ ἐντὸς ὀλίγου. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν το παραδέχομαι.

— Οὐδ' ἐγώ.

— Καὶ ἔπειτα ποτὲ δὲν με ἐζήτησαν ῥητῶς τὴν σύμπραξιν μου καὶ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι εὐκόλως ἐνδίδουν.

— Οὐδ' ἐγώ.

— Ἐγὼ μένω ἀπλῶς θεατῆς, ἀλλὰ σπουδάζω τὸν λεγόμενον, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ τὸ κωμικὸν μέρος του.

— Ἐγὼ δὲν βλέπω ἐπάνω του τίποτε κωμικόν.

— Πῶς δὲν εἶνε κωμικός, ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἶκοι ἐπὶ μόλις εἴξευρε νὰ ἀναγνώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ τὴν ὑπογραφήν του, καὶ διὰ κόπων ἀτρώτων κατάρθωσεν νὰ καλλιγραφῇ καὶ νὰ ὀρθογραφῇ ἀπαρίστας ;

— Ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι εἶνε ἀξιοπαρατήρητον τοῦτο.

— Καὶ ἐγὼ δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ τὸ κωμικόν εἶνε ὅτι ἐν ᾧ δὲν ἔχει καθ' ὅλου ἀνατροφὴν, καὶ εἶνε ἄνθρωπος χυδαῖος, μετὰ ὀλίγα κολυβογράμματα τὰ ὅποια ἔμαθε νομίζει ὅτι εἶνε κάτι τι, ὅτι ἐνώπιόν του οἱ ἄνθρωποι εἶνε σκύδαλα, καὶ φρονῶ ὅτι ἂν κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του νὰ γίνῃ κύριος τῶν ἐργουσιῶν, θὰ ἔχῃ μὰ τὸ νὰ τὴν ἀξιώσιν νὰ γίνῃ γερουσιαστής, καὶ...»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ἡ Τριανταφυλλία εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν :

« Ἐρχεσαι νὰ βγοῦμε λιγάκι ; »

Ἡ Πετρίνα ἀπὸ πολλῆς ὥρας τελειώσασα τὸ δεῖπνόν της ἐκάθητο ἀκροαμένη· φοβούμενη δὲ μήπως μένουσα ἐπὶ πλέον διεγείρῃ ὑπονοίας ὅτι κάθηται ἐπίτηδες, ἐξῆλθε μετὰ τῆς Τριανταφυλλίας. Ἀλλ' ἔπειτα, προφασίζομένη ὅτι ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως, εἶπε καλὴν νύκτα εἰς τὴν Τριανταφυλλίαν καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε χρεῖαν ἀναπαύσεως, ἤθελε νὰ σκεφθῇ νὰ ἴδῃ ποῦ εὐρίσκεται καὶ ὁποία ὄφειλε νὰ εἶνε ἡ πορεία της.

Ὅτι ὁ Ταλουέλ ἦτο ἄνθρωπος φοβερός ἦτο ἤδη γνωστὸν εἰς τὴν Πετρίναν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης νυκτός, καθ' ἣν συνεκοιμήθη μετὰ τῶν συνεργατιῶν της ἐν τῷ ἀθλίῳ δωματίῳ τῆς Ζηνοβίας. Κατόπιν ὅτε τὴν ῥώτησε νὰ τὴ εἴπῃ « ὅλην τὴν ἀλήθειαν περὶ τῶν ἀνοησιῶν τοῦ Φαβρῆ », προσθέτων ὅτι ἦτο κύριος, καὶ ὡς τοιοῦτος ὄφειλε νὰ γινώσκῃ τὰ πάντα, καὶ τότε εἶδεν ἡ Πετρίνα τίνι τρόπῳ ἐθεμελίωσεν τὴν δύναμιν του ὁ φοβερός οὗτος ἄνθρωπος καὶ ποῖα μέσα μετεχειρίζετο. Ἀλλ' ὅμως πάντα ἦσαν μὴδὲν πρὸς ὅσα τὴ εἶχεν ἀποκαλύψῃ ἡ συνδιάλεξις τῆς ἐσπέρας ταύτης ἐν τῷ ἐστιατόριῳ.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ Ταλουέλ ἤθελε νὰ ἄρχῃ ἐν τοῖς ἐργουσιῶν ὡς τύραννος καὶ νὰ φαίνεται ἀνώτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ κ. Βουλφράν, ἀλλ' ὅτι ἠλπίζε νὰ ἀντικαταστήσῃ ποτὲ τὸν παντοδύναμον κύριον τῶν Ἐργουσιῶν τοῦ Μαρκωῦρ καὶ εἰργάζετο ἀπὸ πολλοῦ πρὸς τοῦτο, οὐδέποτε το εἶχε φαντασθῇ ἡ Πετρίνα.

Καὶ ὅμως τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς συνδιαλέξεως τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ Μομπλές, οἵτινες ἡδύνατο ὡς ἐκ τῆς θέσεώς των νὰ γινώσκωσι κάλλιον παντὸς ἄλλου τί συνέβαινε, νὰ κρίνωσι τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἄνθρώπους καὶ νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτῶν.

Ὅθεν ὁ λεγόμενος ὄφειλε νὰ εὕρῃ ἀντικαταστάτην τοῦ ἐξαφανισθέντος κατασκόπου του, ἀλλ' ὁ ἀντικαταστάτης ἦτο αὐτὴ ἡ Πετρίνα, ἣτις εἶχε λάβῃ καὶ τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου.

Πῶς ἐμελλε νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτήν ; Ἡ κατάστασις αὐτῆς δὲν ἦτο φοβερά ; Καθ' ὅσον μάλιστα ἦτο κοράσιον ἄπειρον καὶ ἄνευ προστασίας.

Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ἐκστομίσει τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλ' αἱ περιστάσεις ἦσαν τότε διάφοροι.

Καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης, διότι ἐνεκα τῆς ἀγωνίας της ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἐξηπλωμένη, ἀνεπὼλει κατὰ λέξιν ὅσα εἶχεν ἀκούσῃ :

« Τίς εἶδεν ἐάν αὐτὸς δὲν συνετέλεσε νὰ λείψῃ ὁ ἐξαφανισθεὶς καὶ νὰ παραταθῇ ἡ ἀπουσία του ;
« Ἡ θέσις τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἀντικαταστήσουν τὸν ἐξαφανισθέντα, εἶνε ἄρ' ἂν στερεὰ καὶ ἀσφα-

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 260.)

λῆς ὅσον αὐτοὶ νομίζουν καὶ δὲν ἐργάζονται τάχα δολίως εἴτε διὰ νὰ τους ἀναγκάσουν διὰ τῆς βίας νὰ παραιτηθῶν, εἴτε καὶ νὰ προκαλέσουν τὴν ἀποπομπήν των ; »

Ἐὰν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ παύσῃ καὶ νὰ ἀποπέμψῃ ἐκείνους οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν οἱ μέλλοντες νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸν κύριον τῶν Ἐργουσιῶν, τί δὲν θὰ ἡδύνατο κατὰ τῆς Πετρίνας, ἣτις ἦτο μὴδὲν, ἐὰν ἐπεχείρῃ νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς θελήσεις του καὶ ἡρνεῖτο νὰ γίνῃ κατὰσκοπος ὅπως αὐτὸς τὴν ἤθελε !

Πῶς θὰ κατάρθωνε νὰ κρατηθῇ ;

Διῆλθε μέρος τῆς νυκτός βασιάνουσα τὰ ζητήματα ταῦτα· ἀλλ' ὅτε τέλος ὁ χάρμης κατέκλινεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, μόνον τὰς δυσχερείας εἶχεν ἐξετάσῃ, οὐδὲ μίαν δὲ ἀπόκρισιν ἐμπνέουσιν θάρρος εἶχε κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Ἀπάνω σου, προσκέφαλο,

ἡ κεφαλὴ μου γέρνει.

ὅταν ἡ νύκτα ἐρχεται

κ' ὕπνο γλυκὸ μοῦ φέρνει.

κι' ἂν ἐξω ἡ βροχὴ λυσσᾷ,

κι' ἀγριὸς ἄνεμος ψυδᾷ,

ἐσὺ με νανουρίζεις,

καὶ με γλυκοκοιμίζεις.

Ἐσὺ μοῦ φέρνεις ὄνειρα,

χρυσὰ καὶ ἀσημένια,

λουλούδια δροσοτόλιστα,

παιγνίδια διαμαντένια,

σὺ μοῦ γλυκαίνεις τὴ ζωὴ,

κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶτ'

ὅλο με νανουρίζεις,

καὶ με γλυκοκοιμίζεις.

Μοῦπαν πῶς εἶν' ἐδῶ κοντὰ

παιδιὰ δυστυχισμένα,

καὶ μοῦπαν πῶς δὲν ἔχουνε

προσκέφαλο κανένα,

καὶ δὲν ἀκούγεται φωνὴ

γλυκεῖα-γλυκεῖα καὶ οἰγανή,

γιὰ νὰ τὰ νανουρίξῃ,

καὶ νὰ τ' ἀποκοιμίζῃ.

Θὰ δώσω τὰ παιγνίδια μου

κρυφά, γιὰ ν' ἀγοράσω

ἓνα σωρὸ προσκέφαλα,

ἔς αὐτὰ νὰ τα μοιράσω

Μ' ὄνειρα τότε θεϊκά,

προσκέφαλό μου, πιὸ γλυκὰ

θὰ νὰ με νανουρίζῃς

καὶ θὰ μ' ἀποκοιμίζῃς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

μικρὸν μέρος, θὰ τὴν θάψω ζωντανὴν εἰς πετρώδη ὑπόγειον τάφον, ὅπου θὰ τὴν ἀφήσω ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν.

Ὁ Κρέων ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ διατάσσει τοὺς φύλακας νὰ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπόφασίν του. Ἡ Ἀντιγόνη, ἀπαγομένη ὑπ' αὐτῶν πρὸς τὸν θάνατον, λυπεῖται διότι θ' ἀποθάνῃ τὸσον προωρῶς.

— Ἰδέτε με, ἀναφωνεῖ, ἰδέτε με, ὦ πολῖται τῆς πατρίας γῆς, βαδίζουσιν τὸν πανύστατον δρόμον, βλέπουσιν τελευταίαν φορὰν τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἴδω ποτὲ πλέον, ὁ Ἄδης μὲ ὀδηγεῖ ζωντανὴν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχέροντος. Ἀποθνήσκω τὸσον νέα χωρὶς νὰ χαρῶ τὴν ζωὴν!... ὦ πόλις, ὦ ἄνδρες τῆς πολυκλήμονος πόλεως, καὶ σὺ Διρκαία κρήνη, καὶ ἄλλος τῶν Θηδῶν, σὰς ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας, πῶς ἄκλαυτος ὑπὸ τῶν φίλων, ἀπὸ ποῖον νόμον καταδικασθεῖσα, καταβαίνω εἰς τὸ σκοτεινὸν ἄνοιγμα τοῦ ἀνελπίστου μου τάφου !

Ἡ καρδίᾳ τοῦ γέροντος βασιλέως δὲν συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς θρήνους τῆς νεανίδος, τῆς μνηστῆς τοῦ υἱοῦ του. Τραχέως προστάσσει ὁ Κρέων τοὺς φύλακας ν' ἀπαγάγουν πρὸς τὸν θάνατον τὴν Ἀντιγόνην.

Ὁ λαὸς ἴστατο ἀκόμη περίλυπος διὰ τὴν τύχην τῆς δυστυχούς βασιλόπαιδος πρὸ τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ σκληρὸς Κρέων, ὅτε αἶφνης ἐμφανίζεται, ὑπὸ παιδίου ὀδηγούμενος, ὁ τυφλὸς μάντις Τειρεσίας.

— Τί νέον φέρεις, ὦ γηραιέ Τειρεσία ; ἐρωτᾷ ὁ βασιλεὺς.

— Ἀκουσε ὅσα θὰ σοι εἴπω· τρέχεις πρὸς τὸν ὄλεθρόν σου, τῷ λέγει ὁ γέρον· σκέφθητι καλλίτερον περὶ τοῦ πράγματος· ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σφάλλουν· ἀλλ' οἱ φρόνιμοι ἀκούουν τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων καὶ διορθώνουν τὸ σφάλμα των.

Ἀφῆσε τὸν κατὰ τοῦ νεκροῦ θυμὸν σου, μὴ ὑβρίζῃς τὸν νεκρόν· τί γενναϊότης εἶνε νὰ κακοποιῇ κανεὶς ἓνα ἀποθανόντα ; Ἀκουσε τοὺς λόγους μου.

Ὁ Κρέων ἐνόμισεν ὅτι ὁ μάντις ἐωροδοκῆθη διὰ νὰ ἀντιπράξῃ κατ' αὐτοῦ· ἀποκρίνεται λοιπὸν μετ' ὀργῆς :

— Ὅλοι ἐναντίον μου τοῖς ἐσέετε, ὅπως ὁ σκοπευτὴς κατὰ τοῦ σκοποῦ. Ὅλοι μὲ προδίδετε· ἀλλ' ὅ, τι καὶ ἂν κάμετε, ἐκεῖνον δὲν θὰ τον θάψετε εἰς τάφον· καὶ ἂν ἀκόμη οἱ ἄετοί τοῦ Διὸς τον σπαράξουν καὶ τὸν φέρουν πρὸς τὸν θρόνον του, καὶ τότε ἀκόμη ἀδιαφορῶν διὰ τὸ ἀνοσιούργημα δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ τον θάψουν.

ὦ γέρον Τειρεσία, καὶ οἱ σοφοὶ κατακρημνίζονται αἰσχρῶς, ὅταν, χάριν τοῦ κέρδους, τὰς κακὰς σκέψεις ἐνδύωσι μὲ καλοὺς λόγους.

Ὁ γέρον Τειρεσίας, ἀγανακτῆσας διὰ τὴν βαρεῖαν ὕβριν, ἀποκαλύπτει ποῖαι

δεινὰ συμφοραὶ ἐπικρέμονται εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κρέοντος.

Μεθ' ὅλινδραν σιωπὴν βλέπουσιν οἱ γέροντες Θηβαῖοι καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἀπερχόμενον μάντιν· τέλος οἱ γέροντες τολμῶσι νὰ εἰπωσι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ μάντις πάντοτε τὴν ἀλήθειαν λέγει καὶ ὅτι αἱ προφητεῖαι του πάντοτε ἐπληθεύσαν.

Καὶ ὁ Κρέων ἐταράχθη ἐκ τῆς φοβερᾶς προφητείας τοῦ μάντεως· ὁδυνηρὸν προαίσθημα κατέλαβε τὴν καρδίαν του· τὸ πείσμα του κάμπτεται διὰ μιᾶς, καὶ ὁ σκληρὸς βασιλεὺς ἐρωτᾷ τοὺς φίλους του, τί νὰ πράξῃ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὴν προαγγελθεῖσαν συμφορὰν.

— Πήγαινε, τῷ λέγουσιν οἱ γέροντες, καὶ ἐλευθέρωσον τὴν κόρην ἀπὸ τὸν ὑπόγειον τάφον, καὶ θάψε τὸν νεκρὸν· ἀλλὰ σπεῦσε, διότι ταχέως φθάνει ἡ τιμωρία τῶν θεῶν καὶ τιμωρεῖ τοὺς κακόφρονας. Σπεῦσε καὶ μὴ ἀναθέσης εἰς ἄλλον αὐτὴν τὴν φροντίδα.

— Πηγαίνω, λέγει ὁ Κρέων· καὶ σεῖς ὑπηρεταί, ἀναφωνεῖ, ὅσοι εἰσθε πλησίον ἢ μακρὰν, λάβετε ἄξινας εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ τρέξατε εἰς τὸ μέρος ὅπου κεῖται ἄταφος ὁ νεκρὸς τοῦ Πολυνείκου καὶ ἐνταφιάσατέ τον. Ἐγὼ δέ, ἄφ' οὗ μετέβαλα γνῶμην, θὰ τρέξω πρὸς τὴν Ἀντιόνην. Ἐγὼ τὴν ἔδωκα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὴν λύσω. Διότι μοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ φυλάττῃ κανεὶς εἰς ὅλην τὴν ζωὴν του τοὺς ὑπάρχοντας νόμους.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Κατὰ τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους

Α. Π. Κ.

ΤΟΝ ΑΓΑΠΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ

— Ὡχ! πόσον στενοχωροῦμαι ἀπόψε, ἔλεγεν ἡ Εὐθαλία εἰς τὸν ἀδελφόν της Τιμολέοντα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ σοῦ συμβαίνει συχνά, εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς, ἀπεκρίθη ὁ Τιμολέων χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἐκ τοῦ χάρτου, τὸν ὁποῖον ἐχάραττε.

— Ναί, εἶνε ἀλήθεια, στενοχωροῦμαι πολὺ ἄφ' ὅτου ὁ Στέφανος ἔχει ἔλκερ καὶ ἡ μητέρα εἶνε πάντα μαζί του. Ὅταν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἔχω τόσα πράγματα νὰ εἰπῶ εἰς τὴν μητέρα... καὶ ἔπειτα ἔχω ἀνάγκην νὰ με βοηθήσῃ εἰς τὸ ἐργόχειρόν μου... Νομίζεις σὺ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ ξεκολλᾷ μηδὲ στιγμήν ἡ μητέρα ἀπὸ τὸν Στέφανον;

— Σὺ δὲν ἀρρώστησες ποτέ σου, καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ Στέφανος εἶνε πάντοτε ἀρρωστος. Συλλογίσου τὸν βρογχίτην που εἶχε· καὶ ὁ ἱατρὸς εἶπε χθὲς εἰς τὴν μητέρα ὅτι, ἂν δὲν τὸν ἐπεριποιεῖτο ἡ μητέ-

ρα ὅπως τὸν περιποιεῖται, δὲν θὰ εἴμπορῃ νὰ ζήσῃ.

— Τώρα δὲν εἶνε πολὺ ἄρρωστος· εἶδα σήμερ' αὖτις φαγεῖν τὸ ἐπὶ τῆς φάγῃ· ζωὸν, αὐτὸν μελάτο, ψωμί τῆς σίκαλης καὶ γλυκύσματα καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα· διὰ τὰ φάγη αὐτὰ τὰ πράγματα θὰ εἰπῇ πως ἔγινε καλὰ. Ἐγὼ ἔφαγα πολὺ ὀλιγώτερο τὸ μεσημέρι καὶ τώρα πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι μου καὶ ὁ λαιμός μου καὶ κανεὶς δὲν ἀνησυχεῖ δι' ἐμέ.

Ὁ Τιμολέων ἀπερροφημένος ὑπὸ τῶν ὁρέων τὰ ὁποῖα ἐξωγράφει τὴν στιγμήν ἐκείνην, δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς μεμφιμοιρίας ταύτας.

Ἡ Εὐθαλία ἐξηκολούθησε μετὰ τινὰς στιγμὰς.

— Καὶ νὰ σοῦ 'πῶ, δὲν βλέπω διατὶ πρέπει νὰ ἀπορῶ· πάντοτε τὰ ἴδια γίνονται ἐδῶ, γιὰτὶ ἡ μητέρα ἀγαπᾷ περισσότερο τὸν Στέφανον· αὐτὸ εἶνε ὁλοφάνερν. Κανεὶς δὲν θὰ δεῖξῃ τέτοιαν ἀνησυχίαν οὔτε γιὰ σένα οὔτε γιὰ μένα, καί μιν Τιμολέων.

Ὁ Τιμολέων δὲν ἐπρόσεχε πλέον εἰς τὰ βουὰ του· ἀγανακτήσας ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἔρριψε τὸ μολυβδοκόνδυλόν του καὶ διὰ μεγάλων βημάτων διασκελίζων τὸ δωμάτιον,

— Τί σοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ κορίτσια! εἶπε· δάξουν εἰς τὸ κεφάλι των τοῦ κόσμου τὰς στραβάς ιδέας. Πάντα ἤμουν εὐχарιστημένος που εἰμαι ἄγόρι, μὰ σήμερ' εἰμαι πολὺ περισσότερο εὐχарιστημένος· καὶ δέκα φορὲς νὰ ἦσυν ἄρρωστη, καὶ δέκα φορὲς νὰ μὰς ἄφινε ἡμᾶς καὶ νὰ περιποιεῖται ἐσένα ἡ μητέρα, πάλιν δὲν θὰ ἔβγαζεσθαι τὸ μυαλό σου τὲς στραβὲς αὐτὲς ιδέες. Καὶ τὸ κάτω κάτω, θαρρεῖς ὅτι ἡ μητέρα μὰς ἀφίνει ἡμᾶς παραμυλημένους, ὅπως λέγεις; ἤξεύρει τί κάμνομεν, πῶς περνοῦμεν, μανθάνει ἂν μὰς λείπῃ τίποτε καὶ ἔρχεται καὶ μὰς βλέπει ὅσον εἴμπορεῖ συχνότερα.

— Αὐτὰ που λέγω ἐγὼ, δὲν εἶνε ἀνοησίες, εἶπεν ἡ Εὐθαλία με μεγαλοπρεπῇ περιφρόνησιν· εἶνε ἀλήθεια· ἀλλὰ τὰ ἀγόρια δὲν βλέπουν πέραν ἀπὸ τὴν μύτη τους.

Θὰ ἐξηκολούθει ἴσως πολλὴν ὥραν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ τόνου τούτου, ἂν μὴ ὁ πατήρ της εἰσῆρχετο τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ μητέρα σας, παιδιὰ, θὰ ἀργήσῃ ὀλίγον ἀπόψε, διότι ἐσῆκωσαν τὸν Στέφανον ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἦτο τόσο εὐχарιστημένος εἰς τὸ κάθισμά του, ὥστε τὸν ἄφηκαν νὰ καθήσῃ ἀκόμη ὀλίγον. Ἡ μητέρα σας θὰ ἔλθῃ ἅμα ξαναπλάγιασῇ ὁ Στέφανος.

Ἡ εἰδησις αὕτη δυσηρέστησεν ἔτι περισσότερο τὴν Εὐθαλίαν. Ἀφῆσασα τὸ ἐργόχειρόν της ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς ἕν ἀνάκλιτρον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς λάμπας,

ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐξακολουθῇ τὰς σκέψεις της χωρὶς κανεὶς νὰ ἴδῃ τὰ δάκρυά της.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἦλθεν ἡ μήτηρ της· — Νά, παιδιὰ μου, ἦλθε ἡ μητέρα σας· ἀλλ' εἶνε τόσο κουρασμένη που δὲν θὰ εἴμπορῃ νὰ κάμῃ πολλὰ πράγματα ἀπόψε. Τιμολέων· τὰ μάτια σου εἶνε κόκκινα καὶ φαίνεσαι κουρασμένος· ἄφησε πλέον τὴν ἐργασίαν σου, παιδι μου, τὴν τελειώνεις αὐριον· φέρε τώρα τὸ ντόμινο νὰ κάμωμεν τὸ παγνιδάκι μας.

Ἐνῶ δὲ ὁ Τιμολέων διήρχετο τὸ δωμάτιον διὰ νὰ φέρῃ τὸ ζητούμενον, ἡ μήτηρ του ῥίψασα τὸ βέμμα της ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων του ἀνέκραξε·

— Ὡ, Τιμολέων, δὲν ἄλλαξες ὑποδήματα ὅταν ἐπέστρεφες ἀπὸ τὸ σχολεῖον; θὰ εἶνε τὰ πόδια σου βρεγμένα· ἔτσι ἄρπάξουν τὴν καταρροήν.

Ἡ Εὐθαλία ἐκ τῆς γωνίας της οὐδὲ λέξιν ἔχανε ἐκ τῶν λεγομένων καὶ ἐσκέπτετο: «Ὅλα διὰ τοὺς ἄλλους καὶ τίποτε δι' ἐμέ! τώρα ὁ Τιμολέων ὠχρός... ἔχει κόκκινα μάτια, θ' ἄρπάξῃ καταρροήν... καὶ ἐγὼ, μοῦ πονεῖ ὁ λαιμός μου, ἔχω πυρετὸ καὶ κανεὶς δὲν ἀνησυχεῖ δι' ἐμέ».

Ἡ Εὐθαλία δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι τοποθετηθεῖσα εἰς τὸ μεγαλύτερον ἀνάκλιτρον ἐξέλεξε τὴν καλλιτέραν θέσιν ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν κατάστασίν της ἀπὸ τὴν μητέρα της. Ἡ μήτηρ ἄλλως τε δὲν ἔβλεπε πλέον κανένα τὴν κεφαλὴν στηρίζουσα ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐσκέπτετο βεβαίως πῶς ἦτο προτιμότερον νὰ παίξῃ διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν Τιμολέοντα· ἀλλ' οὕτως βλέπων, ὅτι πᾶρα πολὺ παρετείνοντο αἱ σκέψεις της ἀνεσῆκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶδεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἐκοιμάτο βαθέως.

— Μὴ κάμωμε κρότον, εἶπεν ὁ πατήρ τοῦ Τιμολέοντος· αὐτὸς ὁ ὕπνος θὰ τὴν ὠρελήσῃ ἔπειτα ἀπὸ τόσας ἀγρυπνίας.

Πλήρης σιωπῇ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ· διεκόπτετο δὲ μόνον ὑπὸ τῶν φύλλων τῶν βιβλίων τὰ ὁποῖα ἐστρεφον ὁ Τιμολέων καὶ ὁ πατήρ του· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐλάμβανον πολλὰς προφυλάξεις, ὁ ἐλαφρὸς οὗτος κρότος δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀφυπνίσῃ τὴν κοιμωμένην. Ἡ Εὐθαλία ἦτο πολὺ κουρασμένη, ὥστε δὲν εἶχεν ἔρεξιν νὰ κινηθῇ, οὐδὲ ἐσκέπτετο πλέον τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα ἀπελάμβανεν ὁ Στέφανος. Ἐξάφνα ἐθῆξε.

Ἡ μήτηρ ἀφηνειομένη καὶ ἀνεπήδησε.

— Ποῖος ἐθῆξε; σὺ Εὐθαλία; Ἐλάνει σε ἰδῶ. Πῶς εἶσαι κόκκινη, πῶς καίουν τὰ χεῖρά σου, κόρη μου· ἔχεις πυρετόν. Ἐχεις πονοκέφαλον; σὲ πονεῖ ὁ λαιμός σου;

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

Εἰς Ξενοῦς Τοποῦς

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Προχθὲς ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἕνας ἀπὸ τοὺς μικροῦς μας φίλους.

Ἐταξίδευσεν εἰς βορεινὰ μέρη. Ὁ πατέρας του εἶνε ἐμπορος εἰς τὸ Ἀμβούργον καὶ πέρυσιν τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ πάγῃ ἐκεῖ με τὴν θείαν του (μητέρα δὲν ἔχει). Ἐπῆγε, καὶ ὁ πατέρας του ἐκεῖ εἰς τὸ ταξίδι ἕως τὴν Νορβηγίαν ποῦ ἔκαμε τὸν ἐπῆρε μαζὶ του.

Μὰς εἶπε λοιπὸν πολλὰ καὶ διάφορα διὰ τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα μέρη.

Ὅτι εἶνε κρύο τὸ νοιώθετε καὶ μόνοι σας, τὰ ποτάμια λοιπὸν καὶ ἡ ἀκρογιαλιὲς παγώνουν· ἡ θάλασσα ἐμβαίνει βαθειὰ βαθειὰ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ κάμνει κόλπους. Ἐπάνω ἔς τὸ παγωμένο νερὸ ποῦ εἶνε στερεὸ οἱ ἄνθρωποι παγοδρομοῦν.

Ἡ παγοδρομία εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας εὐχарιστήσεις τῶν βορεινῶν ἀνθρώπων· ἡμεῖς οἱ μεσημβρινοὶ δὲν τὴν εἰξεύρομεν· δένουν εἰς τὰ πέδια των κατὶ σιδερένια πέδιλα, ποῦ λέγονται παγοπέδιλα· αὐτὰ λοιπὸν γλυστροῦν ἐπάνω εἰς τὸν πάγον.

Ὅταν πιάσῃ ἡ παγωνιά καὶ παγώσουν τὰ νερά, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες τρέχουν· σὲ πολλὰ μέρη πληρώνουν καὶ εἰσιτήριον· ἔπειτα φοροῦν τὰ παγοπέδιλά τους καὶ ἀρχίζει τὸ γλυστρημα.

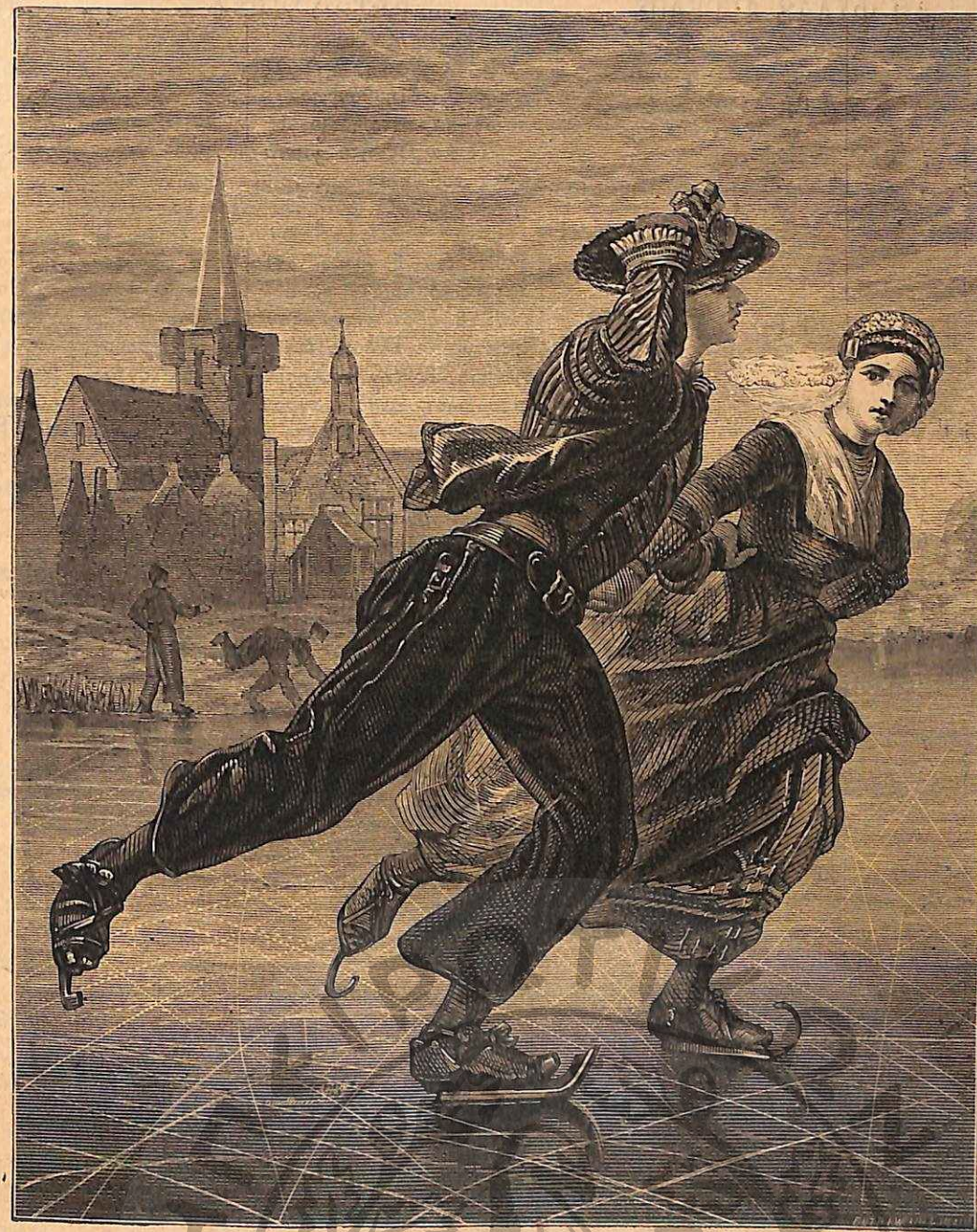
Τί εὐμορφα ποῦ εἶνε νὰ βλέπῃς ἑκατόν, διακοσίους εἰς μέρη μεγάλα χιλίους, καὶ περισσοτέρους ἀνθρώπους νὰ γλυστροῦν γρήγορα γρήγορα, νὰ κάμνουν γύρους νὰ φεύγουν σὰν ἀστραπὴ καὶ νὰ εὐρίσκωνται πέρα ὅσο νὰ γυρίσῃς νὰ ἴδῃς! Ὅσοι ξεύρουν νὰ παγοδρομοῦν καλὰ κάμνουν διαφόρους στροφὰς καὶ κύκλους καὶ μετὰ τὴν μύτην τοῦ παγοπεδίου των χαράσσουν γραμμὰς ἐπάνω εἰς τὸν πάγον.

Ὅποιος παγοδρομεῖ καὶ γλυστρᾷ χωρὶς κόπο, νοιώθει τὸν ἑαυτό του ἐλαφρό, τοῦ φαίνεται πῶς ἔχει πτερὰ καὶ νοιώθει μία εὐχарίστησιν ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν αἰσθανθῇ ὅποιος δὲν ἐπαγοδρόμησε. Ὅταν

ἀρχίξῃ ἡ παγωνιά τὸν χειμῶνα εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα μικροὶ καὶ μεγάλοι προσμένουν με ἀνυπομονησίαν πότε θὰ παγώσουν τὰ νερά· πηγαίνουν καὶ παρατηροῦν ἂν ὁ πάγος ἔγινε ἀρκετὰ χονδρὸς καὶ στερεὸς διὰ παγοδρομίαν, καὶ ἅμα γίνῃ ἔχουν ὅλοι χαρὰ. Οἱ περισσότεροι παγοδρομοῦν ἕνας ἕνας. Κάποτε οἱ παγοδρόμοι κρατοῦνται μαζωμένοι καὶ γλυστροῦν ὅπως αὐτοὶ ποῦ παριστάνει ἡ εἰκόνα μας.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ξεύρῃ κανεὶς νὰ παγοδρομῇ πρέπει νὰ μάθῃ. Τὰ παιδιὰ τῶν βορεινῶν μερῶν μανθάνουν ἀπὸ μικρά, ὅπως τὰ ἑλληνόπουλα ποῦ κατοικοῦν κοντὰ ἔς τὴν θάλασσαν μανθάνουν ἀπὸ μικρά νὰ κολυμβοῦν· ὅποιος δὲν μάθῃ πίπτει καὶ εἴμπορεῖ νὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρά του ἢ τὸ χέρι του.

Ὅπισθ' ἀπὸ τοὺς δύο κάποιος ἔπρεσε. Ἄλλου πάει τὸ κασκέτο του καὶ ἄλλου αὐτός. Ἀς τοῦ εὐχηθῶμεν νὰ μὴ σπάσῃ κανένα κόκκαλό του καὶ τοῦ βγῇ ξυνὴ ἡ παγοδρομία.

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ

—Μικρό παιδάκι και φτωχό, που πᾶς ἔς τὸ δρόμο μοναχό ;
—Μονάχο δὲν πηγαίνω ἐγώ.
Ἐχω ἓν ἄγγελον ὁδηγό.
Ποῦ μὲ φυλάγει ἐκ γενετῆς,
ὁλημερίς κι' ὁλονυκτίς.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 262).

— Ἀλλοίμονον ὅμως δὲν ἔφθασα !
Ἐν συντριμμα ὁδοῦ σου συνέτριψε τὸν ἀριστερόν μου βραχίονα καὶ ἐκυλίσθην χάμω μεταξὺ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν πληγωμένων.

Ὅτε συνῆλθον τὸ τηλεβόλον ἐδρόντα ἀκόμη ἀλλ' ἀσθενέστερον, ὡμοίαζε δὲ πρὸς μεγάλην φωνὴν ἐκπνεύσαν, ἡ ὁποία ἐκβάλλει τοὺς τελευταίους ἤχους της.

Πλησίον μου ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς δυστυχῆς δεκανεὺς τοῦ λόχου μου· μὲ αὐταπαρνησίαν, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασα, ἐλησμόνηε τὰς πληγὰς του διὰ τὴν ζητήσιν πληροφορίας περὶ τῶν ἰδικῶν μου. Μία σφαῖρα εἶχε συντρίψει τὴν κνήμην του καὶ θὰ ὑπέφερε βεβαίως μαρτύριον· ἐν τούτοις ἀφ' οὗ μοι προσέφερε τὸ φλασκίον του, τὸ ὁποῖον ἤρπασα ἀπλήστως, μὲ ἐνεψύχωσε νὰ ὑποφέρω μὲ καρτερίαν τὸν πόνον.

Ἡ φωνή του, σᾶς βεβαιῶ, δὲν ἔτρεψε, καὶ ἐντράπην διὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἐπεριμέναμεν τοιουτοτρόπως νὰ περιέλθουν οἱ νοσοκόμοι τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Ὅτε ἔπεσα ἐστραγγάλισα τὸ δεξιὸ πόδι μου καὶ δὲν εἰμποροῦσα νὰ σταθῶ ὀρθός. Ὡρας ἀτελειώτους καὶ σκληρὰς ἐπεράσαμεν τοιουτοτρόπως. Πλησίον μας δὲν ἤκούετο ἄλλο τι εἰμὴ γογγυσμοὶ καὶ ψυχορραγήματα· δὲν ἐδέλομεν ἄλλο εἰμὴ μορφὰς συνεσπασμένας ἀπὸ τὸν πόνον ἢ ἄλλας αἰκινήτους καὶ πελιδνὰς ἀλλὰ διατηρούσας ἀκόμη τὴν ἀγρίαν ἐκφρασίαν, ἥτις ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου των τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου.

Ὁ λοχαγός, παραδεδομένος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὸ μέτωπον, ὥχρος ἐκ τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ἐξείκειρον αὐταὶ εἰς τὴν ψυχὴν του. Τὰ παιδιά, ἄφωνα κατ' ἀρχάς, ἀνεκοίνουν πρὸς ἀλληλα τὰς ἀνέψεις τὰς ὁποίας ἐνέπνεεν εἰς αὐτὰ ἡ διήγησις.

Ὁ Παυλάκης διεκήρυττεν ὅτι ἀργότερα θὰ γίνῃ ἀνδρείος στρατιώτης, καὶ ὅς τοῦ κοπῇ τὸ ἓνα χερί του εἰς τὸ πεδὶον τῆς μάχης. Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπεδοκίμαζον τὸν νεαρὸν ἀδελφόν των, εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν των δὲ ἀνεφώνησαν : Ζήτω ἡ Πατρίς !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἦλθεν ἡ Κυριακή.

Ὁ λοχαγός, ἡ Σουλδία, τὰ παιδιά, οἱ ὑπηρεταὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν πόλιν ὅπως παρασταθῶσιν εἰς τὴν λειτουργίαν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος. Τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου ἐμετρίαζε πρῶτὴν αὖρα, ἥτις ἐδρόσιζε διὰ τῆς δροσερᾶς πνοῆς της τὰ πρόσωπα τῶν ὁδοιπόρων καὶ ἐκίνει τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν.

Καθ' ὃδον ἀντήλαξαν πολλοὺς χαιρετισμούς μετ' ἄλλους διαβάτας πεζοπόρους, ὁμοίως εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεταβαίνοντας. Θορυβώδη ἀμάξια συρόμενα ὑπὸ ἀροτήρων ἵππων ἐκυλίνοντο βαρέως ἐπὶ τῆς λεωφόρου.

Ὀλόκληροι οἰκογένειαι, τὰ ἐορτάσιμα αὐτῶν ἐνδύματα φοροῦσαι, διευθύνοντο πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Οἱ ἀγαθοὶ ἐκεῖνοι γεωργοὶ ὑπεκλίνοντο μετὰ σεβασμοῦ διερχόμενοι πλησίον τοῦ λοχαγοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του.

Βλέποντες δὲ τὰ τέσσαρα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὴν συνοδείαν αὐτῶν πολλοὶ ἐρώτων πῶς ἦσαν ἄραγε τὰ ὥρατα καὶ γελαστὰ ἐκεῖνα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπῆνταν μετὰ τὸς φιλοφροσύνης ἰς τὸν χαιρετισμόν.

Ἡ μέχρι τῆς ἐκκλησίας ἀπόστασις δὲν ἦτο μεγάλη. Οἱ κώδωνες ἐσήμαινον ἡχηρῶς ὅτε αἱ οἰκογένειαι ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ ναοῦ.

Ὁ λοχαγός παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς, τῶν ἀνεψιῶν του καὶ τοῦ Αὐγουστίνου εἰσῆλθεν ὑπὸ τοὺς θόλους τῆς μεσαιωνικῆς ἐκκλησίας καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν θέσιν, ἥτις ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων.

Ἐκεῖ πολλοὶ γενεαὶ εἶχον δεηθῇ καὶ εἶχον γονυπετήσῃ. Οἱ δύο πρόγονοι, τῶν ὁποίων αἱ εἰκόνες ἐκόσμωντο τὸ πρᾶσιον δωματίον, εἶχον ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ ἀκριβῶς παρακαλεῖν τὸν Θεὸν ὅπως τοὺς βοηθήσῃ ν' ἀναβρέψωσι τὰ τέκνα των.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ παρουσιάσῃ ὁ πρῶν λοχαγὸς τοὺς ἀνεψιούς του εἰς τὸν διδάσκαλον αὐτῶν.

Τὰ ὑποδήματα τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν ἀντήχου· ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου λιθοστρώτου τῶν ὁδῶν τῆς μικρᾶς πόλεως ἐν ᾧ διηυθύνοντο πρὸς τὸ ἐκπαιδευτήριον· μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ ἢ συνοδεία ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου πολλοὶ ὅμοιοι παιδιῶν ἔπαιζον.

Οἰκία μεγάλη ὁμοιάζουσα πῶς πρὸς στρατιῶνα κατεῖχε μίαν τῶν γωνιῶν τῆς πλατείας ταύτης. Εἰς τὴν πρόσοφιν ἦσαν ἐξωγραφημένα πελώρια γράμματα, διὰ τῶν ὁποίων καθίστατο γνωστὸν εἰς τοὺς οἰκογενειάρχας καὶ τοὺς διαβάτας ἐν γένει ὅτι τὸ κτίριον ἐκεῖνο ἦτο Ἐκπαιδευτήριον.

Ὁ λοχαγὸς πλησιάσας εἰς μικρὰν θύραν ἐκρούσε τὸ ῥόπτρον, ὃ δὲ κρότος ἀφύπνισε τὰς ἡσυχούς ἡχοὺς τῶν πέριξ.

Μία χελιδὼν ἐφυγεν ἔντρομος μετ' ὅλην τὴν ταχύτητα τῶν πτερύγων της, τὰ δὲ παιδιά διακόψαντα τὸ παιγνίδιόν των ἐπλησίασαν πρὸς τὴν συνοδείαν καὶ παρετήρουν τοὺς ἀποτελοῦντας αὐτὴν μετὰ περιεργείας ὡς νὰ ἦσαν Κινέζοι ἢ Ἑσκιμῶι.

Πολλὰ παράθυρα τῆς γειτονίας ἡγοίχθησαν, κεφαλαὶ δὲ γυναικῶν ἐκυψαν καὶ παρετήρουν μετ' ἐκπληκτικῶν ὀφθαλμῶν τὰ τέσσαρα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ προστεθῶσι διὰ μιᾶς εἰς τὰ ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἐστράφη εἰς τοὺς στρόφιγγάς της καὶ ἄνθρωπος μικρόσωμος καὶ ξηρός, ὁστεώδης, φορῶν μακρὸν ἐπενδύτην βαμβακερόν ἡρώτησε κατὰ τὴν ἡδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν λοχαγόν.

Οἱ κάτοικοι τῶν μικρῶν πόλεων γνωρίζονται· ὁ γέρων στρατιωτικὸς λοιπὸν ἦτο γνωστὸς εἰς πάντας καὶ ἐπομένως καὶ εἰς τὸν ἰσχρὸν γέροντα, ὅστις ῥάπτῃς τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ὑποδηματοποιὸς εἰς τινὰς περιστάσεις, συνέδεε τὰ δύο ταῦτα ἔργα μετὰ τοῦ ἐτι σπουδαίου, τοῦ θυρωροῦ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Προβατᾶ.

Διότι λοιπὸν ἐγνώριζε τὸν λοχαγὸν ἔμεινε μετ' ἀνοικτὸν στόμα ἰδὼν τὰ παρακολουθούντα αὐτὸν τέσσαρα παιδιά.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εὐρισκόμενος ἔφερε πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ λοχαγοῦ.

Μετ' ὀλίγον ὁ κ. Προβατᾶς ἐνεφανίσθη εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆγαγεν ὁ θυρωρὸς τὸν θεῖον καὶ τὴν ἀνεψίους του. Μειδιάμα ἐπῆνθιζεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις ἔτεινε φιλοφρόνως τὴν χεῖρα πρὸς τὸν λοχαγόν. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ἐγνώριζον ἀλλήλους ἐξ ὄψεως, ἔχαιρετῶντο μάλιστα, ἀλλ' ἄνευ ἰδιαιτέρας τινὸς σπουδῆς, ὡς ἄνθρωποι πεπεισμένοι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἔχωσι ποτε στενοτέρας σχέσεις.

Ὁ κ. Προβατᾶς ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως τὸσον πρᾶος ὅσον καὶ τὸ ὄνομά του. Δὲν ἦτο οὔτε ἰσχυρὸς, οὔτε ξηρὸς, οὔτε κίτρινος, καὶ ἦτο φανερόν ὅτι δὲν ἐτρέφετο ἀποκλειστικῶς διὰ βιβλίων, ἀλλ' εἶχε εὐχάριστον πρόσωπον, πώγωνα ὃ ὁποῖος ἐπανεπαύετο νεχελῶς ἐπὶ λαιμοδέτου ὃ ὁποῖος περιεστρέφετο τρίς περὶ τὸν λαιμόν του. Ὁ πώγων ἐκεῖνος τῆς στιγμῆς πάντοτε ἐξυρισμένος, ὁ λαιμοδέτης ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ὁ κόμβος ἦτο μὲ τὴν προσοχὴν δεμένος ἐνεποιεῖν καλλίστην ἐντύπωσιν.

Ἐν τούτοις πολλοὶ νέοι μαθηταὶ ἀπατηθέντες ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ διευθυντοῦ καὶ νομίσαντες ὅτι ἡδύ-

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 43ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 7 Ἰανουαρίου ἐ. ε. πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐ. ε. δημοσιευθεισῶν 388 πνευματικῶν ἀδελφῶν.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροσθέντως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(15 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον : Παναγιώτης Π. Πετρίτης, 292.

Δεύτερον βραβεῖον : Ἀρχιμ. ἡδῆς ὁ Μαθηματικὸς, 271.—Χιονοσκεπὴς Πάρνων, 241.

Τρίτον βραβεῖον : Καλλιόπη Γ. Γαλάτη, 224.—Ἰωάννης Μ. Χριστίδης, 195.—Μπετόβεν 193.

Ἐπαινος : Θάλεια Δρόσου, 162.—Τροπαιοῦχος, 161.—Παρθένος τῆς Αὐρηλίας, 149.—Μεγάλη Ἀρκτος, 123.—Ξενοφῶν Δράκος, 112.—Ἐσπερος, 97.

Εὐφημος μνεῖα : Ὠραία Ἀνθοδέσμη, 90.—Γόνος τῆς Κύρης, 76.—Ὀλυμπιονίκης, 66.—Παναγιώτης Θαλασσινός, 57.—Μοναχοκόρη, 52.—Δωδωνάιος, 49.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12 ἕως 15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον : Χιὼν τοῦ Παρνασσοῦ, 252.

Δεύτερον βραβεῖον : Λι-Χου Τσάγγ, 226.—Ἐμμανουὴλ Ζ. Μαυρογιάννης, 220.

Τρίτον βραβεῖον : Φίλιππος ὁ Μακεδών, 216.—Θερινὴ Νύξ, 208.—Θρασύβουλος Θ. Ζωτόπουλος, 189.

Ἐπαινος : Ταπεινὸν Ἰον, 185.—Ἀδριανὴ Σ. Μάτση, 171.—Οὐρανὸς τῆς Μιτυλήνης, 168.—Μικρὸς Εὐρυτάν, 167.

—Φάων, 163.—Σφίγξ, 158.—Ἀγριοπούλουδον Ἀθηνῶν, 157.—Κολοσσὸς τῆς Ρόδου, 156.—Κυανὸν Ρόδον, 146.

—Μυρσίνη, 121.—Χρυσάλλης, 120.—Ἀῖσα τοῦ Ἑλικῶνος, 118.—Ἀλκυὼν τῆς Φρεαττύος, 110.—Στέφανος Λυμπερόπουλος, 106.—Χριστοφόρος Κολόμβος, 102.—

Ρόδον τῆς Ἀνδρου, 101.—Ἀῖσα τοῦ Φαλήρου, 100.—Στράβων Γεωγράφος, 97.—Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς, 96.—Εὐτυχὴς Ὀνητῆς, 95.

Εὐφημος μνεῖα : Ποῦλί τοῦ Πίνδου, 73.—Προκυμία τῆς Σμύρνης, 70.—Καρδερίνα, 65.—Μαρίκα Α. Σφύρα, 62.—Λεωνίδας Ζαφειράκος, 59.—Μαῦρος Ἀνθρωπος, 56.

Ἀστραπὴ καὶ Βροντῆ, 50.—Ἐλένη Π. Λαδιανού, 50.—Πάνσοφος Ἀθηνᾶ, 49.—Τέκνον τῶν Ἀσῶν, 49.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον βραβεῖον : Φίλεργος Χελιδών, 234.—(Ὁ Λυκοῦργος ἔχων λύσεις 234, τίθεται ἐκ τῶν διαγωνισμῶν, ὡς τυχὼν τοῦ πρώτου βραβεῖου τῆς μικρᾶς τάξεως εἰς τὸν 35ον Διαγωνισμόν).

Δεύτερον βραβεῖον : Βελούδω Κ. Παπαγιάννη, 171.—Ἀνθηρὰ Ἀνοιξίς, 164.

Τρίτον βραβεῖον : Ἀσπασία Νεωτέρα, 144.—Ἀνδρέας Κολιολέξης, 100.—Εὐαίσθητος Καρδία, 92.

Ἐπαινος : Χρυσὴ Βροχή, 85.—Μῆλον τῆς Ἐριδος, 81.—Ἀντιγόνη Θεομίδου, 77.—Χρῆστος Καζακόπουλος, 71.—Ἀφρικανικὸς Λέων, 65.—Λευκὸν Τριαντάφυλλον, 64.—

Λεωντόκαρδος Λεωνίδας, 56.—Ζωηρὸς Νεβρός, 50.—Ἀντώνιος Σερπίτης, 47.

Εὐφημος μνεῖα : Γενναῖος Λαγῶς, 40.—Παραδείσιον Πτηνόν, 38.—Γελαστὸ Παιδάκι, 37.—Ἑλλήν Ἱεροκλέους, 37.—

Οὐρανία Δεσύλλα, 36.—Μικρὰ Ἡρώς, 32.—Ἐκτορ Σ. Δεσύλλας, 28.—Ροδοδάκτυλος Ἡὼς, 26.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣ ΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς ἀναρτῶν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων : Ἀηδὼν τῆς Τύμφης, 22.—Ἄνθος Χαρίτων, 19.—Γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας, 6.—Εὐφροσύνη Γ. Γιαννέ, 1.—Γλοκεῖα Πατρίς, 13.—Πολυένη Δεσύλλα, 9.—Διάττων Ἀστήρ, 5.—Ἐκηβόλος Ἀπύλλων, 4.—Ἐλικωνιάς Παρθένος, 30.—Εὐπλόκαμος Ἀθηνᾶ, 8.—Σ. Γ. Ζωγραφάκης, 4.—Ἀγλαΐα Ἠλιοπούλου, 7.—Μιλτιάδης Ἡσαΐας, 45.—Θαλασσινή, 3.—Ἀρθούρος Κόεν, 9.—Κορυδαλός, 46.—Λευκὴ Βιολέττα, 41.—Μικρὸς Ἴππεύς, 6.—Μιμητῆς τῶν Ὀρέων, 17.—Ζωρὴς Νεγρεπόντης, 8.—Ὀρφεύς, 24.—Δ. Παπαντωνίου, 7.—Πάριος Καρφισίας, 17.—Πλοῖαρχος Μανναρῶν, 11.—Ἐλένη Πεβεδοῦρου, 17.—Ρόδον τοῦ Μαῖου, 1.—Ρωμύλος, 10.—Περικλῆς Σκέφερης, 4.—Σ. Κ. Σταμάτης, 7.—Πέτρος Σχιγίφλε, 12.—Ι. Σωτηρόπουλος, 3.—Ταχύπους Ὀδυσσεύς, 19.—Τορπίλη, 18.—Τρικυμιάδης Μαλέας, 17.—Γιῶς τῆς Σελήνης, 4.—Τυφπητῆς Ἀετὸς τῶν Ἀνδῶν, 15.—Φλογερά Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 1.—Φωνογράφος, 20.

